

РЕШЕНИЕ

№ 791

гр. София, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7872** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] против Решение № ПИ-261/27.07.2020г. на директора на ТД на НАП-С..

Жалбоподателят оспорва решението като незаконосъобразно поради неправилен извод на решаващият орган, че не е изтекла 5 г. погасителна давност по чл.171, ал.1 от ДОПК по отношение на вземанията, предмет на изпълнителното дело и посочените в 63 т. от потвърденото с решението Разпореждане с изх.№ С200022-137-0006028/07.07.2020г. на публичния изпълнител. Неправилно ответникът приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и има прекъсване на давността с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ с изх.№ 26271-00003/13.08.2015г., като неправилността е поради неуведомяването на дружеството за изпълнителното производство до 25.06.2020г. и предвид ТР №2/2013г., т.14 на ВКС, в което се казва, че давността не може да бъде прекъсната без длъжникът да узнае това. Изпълнителното производство е образувано през 2015г., поканата е връчена едва на 25.06.2020г., след като вземанията са погасени по давност според жалбоподателя, като на същата дата са му връчени наред със съобщението за налагане на обезпечителни мерки и разпорежданията за присъединяване от 11.10.2016г. и от 11.10.2016г. Позовава се на установеното по делото, че всички задължения, за които с Разпореждане с изх.№ С 200022-137-0006028/07.07.2020г. на публичния изпълнител е отказано прекратяване на събирането, поради изтекла давност, са задължения, които са били присъединени с двете посочени разпореждания за присъединяване, които са връчени на длъжника на 25.06.2020г. Уточнява, че

най-старото задължение, предмет на разпореждането за отказ за отписване по давност е с падеж 25.12.2012г., начало на давността 01.01.2014г. и е изтекла на 31.12.2018г., като счита, че не е налице спиране с ПНОМ № 26271-000003/13.08.2015г.

В хода по същество чрез адвокат В. поддържа, че всички разпореждания, постановления, покана за доброволно изпълнение са връчени за първи път на дружеството през 2020г. след като е изтекъл срока за плащането им и са се погасили по давност. Позовава се на т.14 от ТП № 2/2013г., че всички действия по изпълнителни дела, които прекъсват давността на вземане, следва да бъдат извършени по изпълнителното дело, по което е участвал длъжникът, т.е. производство, в което длъжникът не участва, давността не може да бъде прекъснат, дори и с налагане на ОМ. Претендира разности.

Подробни съображения излага и в писмени бележки по делото.

Ответникът чрез юрисконсулт Ч. моли съда да отхвърли жалбата като недоказана и да постанови решение за потвърждаване на неговото решение. Прави възражение за прекомерност на разностите. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява следното:

На 05.03.2015г. е образувано изпълнително дело № 22150026271/2015г. по описа на ТД на НАП С. за задължения на [фирма]. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение с изх.№ 26271-000002/13.08.2015г. Съобщението е връчено по електронната поща на 25.06.2020г.

На 13.08.2015г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ 26271-00002/13.08.2015г. от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., с което на [фирма] е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, в две ТБ, за обезпечаване на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 26271/2015г. в размер на 23900, 24 лв., в това число 18 983, 03 лв. -главница и 4 917 21 лв. – лихва. Няма данни за връчване на ПНОМ на задълженото лице. По повод запорните съобщения от 13.08.2015г. до двете банки е потвърдено на 21.08.2015г. от едната [фирма], че лицето има открита банкова сметка и запорът е наложен върху вземания на длъжника, а от другата ТБ е уточнено, че не ѝ е клиент.

На 04.06.2019г. публичен изпълнител при ТД на НАП-С. издава Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх.№ С 190022-029-0023583/04.06.2019г. до ТБ „Търговска банка Д4 АД, която с отговор от 12.06.2019г. уведомява публичният изпълнител, че няма промяна в обстоятелствата на наложения запор от 13.08..2015г. и че не е налице възможност за изпълнение на Разпореждането от страна на банката.

С Разпореждане за присъединяване изх. С160022-105-0128587/11.10.2016г. , се допуска присъединяване на публичен вискател в изпълнителното производство по ИД 22150026271/2015г. на вземания, като общият размер на публичните задължения по делото в т.ч. и присъединените е в размер на 80 742,03лв главница и 39 924, 18 лв. лихва.

С Разпореждане за присъединяване изх. № С 190022-105-0172864/ 04.06.2019г., с което по същото изпълнително дело се присъединява вземане в размер на 200лв.

По делото е прието като безспорно обстоятелството, че присъединяването на вземанията, предмет на делото, е станало с разпореждане за присъединяване от 2016г., вземанията не са били предмет на изпълнителното дело преди това.

Съгласно разпечатано съобщение до електронна поща и потвърждение от 25.06.2020г. жалбоподателят потвърждава получаването на приложенияте към електронното

съобщение документи – съобщението за доброволно изпълнение от 13.08.2015г., ПНОМ от 13.08.2015г., разпорежданията за присъединяване от 11.06.2016г. и от 04.06.2019г.

Жалбоподателят е подал до публичния изпълнител възражение вх.№ 02-53-00-166/01.07.2020г., на осн. чл.171-173 от ДОПК, с искане за отписване от данъчно-осигурителната му сметка на задължения за ДДС, осигуровки и други за периоди от 22.11.2013г. до 01.01.2019г. като погасени по давност.

Публичният изпълнител е издал Разпореждане с изх.№С200022-1370006028/07.07.2020г., с което е отказал да прекрати поради изтекла давност събирането на задълженията на [фирма] по подаденото му възражение. Публичният изпълнител се позовава на спирането на давността на основание чл.172 ДОПК и е приема, че давността не е изтекла по отношение на вземанията по изпълнителното дело, които са посочени и конкретизирани в 63 точки в таблица, неразделна част от разпореждането. .

[фирма] е обжалвал горепосоченото разпореждане като жалбата му е оставена без уважение, ..като неоснователна, с процесното Решение № ПИ-261/27.07.2020г. на Директора на ТД на НАП - С.. Решаващият орган е приел, че по преписката има данни за прекъсване на давността, с ПНОМ от 13.08.2015г. по отношение събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело в размер на 23 900, 24 лв. и налагането на запор по сметките на лицето в ТБ [фирма] на 17.08.2015г. След анализ на разпоредбите на ДОПК, касаещи погасяването на публичните вземания по давност и сроковете за изтичане на давността и тяхното спиране и прекъсване, е стигнал до извода, че с налагането на обезпечителния запор е спряна давността съгласно чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК. Най-ранното задължение по ЗДДФЛ за период 01.11.2012г до 30.11.2012г. е следвало да се изпълни в срок до 25.12.2012г. поради което давността е започнала да тече от 01.01.2013г., съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК и ако няма спиране или прекъсване на давността е следвало да изтече на 31.12.2017г., но е спряна с ПНОМ от 13.08.2015г. и наложеният запор от 17.08.2015г. За период м.12.2012г. плащане е следвало да се направи в срок до 25.01.2013г. и давността започва да тече от 1 януари на следващата година, т.е. 01.01.2014г., съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК и ако няма спиране или прекъсване на давността, е следвало да изтече на 31.12.2018г., като е спряна по смисъла на чл.172, ал1, т.5 от ДОПК с издаденото ПНОМ от 13.08.2015г. Според решаващият орган, тъй като запорът на банковите сметки не е вдигнат, не е отпаднало основанието за спиране на давността, през който период срокът не тече и не е изтекла абсолютната 10 годишна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, то не е налице основание за отписване на задълженията. Давността за най-ранното задължение за период 01.11.2012г.-30.11.2012г. е започнала да тече от 01.01.2013г. и към настоящия момент не е изтекла, доколкото същата е спряна с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ 26271000003/13.08.2015г., като аналогичен е случаят със задълженията за всички периоди след м.12.2012г. Счел е, че обжалваното разпореждане е издадено при спазване разпоредбите на ДОПК, като същото е законосъобразно, обосновано, издадено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и съдържа всички необходими реквизити и е оставил жалбата на [фирма] без уважение като неоснователна.

Жалбоподателят оспорва решаващият довод на ответника за спиране на давността с издаването на посоченото ПНОМ, позовавайки се на ТР от 26 юни 2015г.

по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, че действията по принудително изпълнение, които прекъсват давността, са тези за които длъжникът е уведомен с възможност да участва в производството и че давността не може да бъде прекъсната без длъжникът да узнае това. В конкретния случай, [фирма] не е бил уведомен, не е знаел и не е участвал в образуваното през 2015 г. изпълнително производството до 25.06.2020г., когато вземанията вече са били погасени по давност, поради изтичането на 5 годишната давностостен срок по чл.171 ,ал.1 ДОПК. Освен това всички задължения, за които е отказано отписване поради изтекла давност, са задължения, които са били присъединени с двете посочени разпореждания за присъединяване, които са връчени на длъжника на 25.06.2020г. самите разпореждания за присъединяване също са връчени на тази дата. По отношение на ПНОМ, счита, че не е достатъчно да бъде издадено, а следва обезпечителната мярка да е реално наложена, което в случая не било направено. [фирма] не е клиент на ТБ [фирма] и няма банкови сметки в тази банка, а в ТБ [фирма] сметката на дружеството е нулева и без всякакво движение по нея, поради което, дори да е изпратено запорно съобщение в тази банка, то не може да се приеме, че с него е „наложена обезпечителна мярка - запор” по смисъла на закона и същото не е произвело целените правни последици и не е спряло давността. Иска съдът да отмени Разпореждане с № С200022-137-0006028/07.07.2020г., издадено по изп.д. № 22150026271/2015г. от С. И.-главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП, с което е отказано прекратяването на събирането на вземанията по изпълнително дело № 22150026271/2015г. поради изтекла погасителна давност и тъй като вземанията по изпълнителното дело са погасени по давност, да постанови прекратяване на принудителното събиране на процесните вземания и същите да бъдат отписани от данъчно-осигурителната сметка на дружеството, заедно с произтичащите от това законни последици .

Административният съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните и въз основа на тях извърши проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 268, ал. 1, предл./първо/ от ДОПК, в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението на директора на компетентната териториална дирекция пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението. Оспореното решение е връчено по електронен път на 29.07.2020 г., а жалбата е подадена на 05.08.2020 г., т.е. спазен е 7 дневният преклузивен срок за обжалване на решението, регламентиран в чл. 268, ал.1, предл./първо/ от ДОПК, като жалбата е подадена от длъжник, т.е. от лице с правен интерес. Ето защо съдът намира, че жалбата е процесуално допустима и като такава, следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на жалбата:

При извършената, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира, че по същество жалбата е основателна, по следните, различни от изложените в жалбата, съображения:

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в рамките на

предоставените му от закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, това е директорът на компетентната териториална дирекция - случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., да прекрати поради изтекла давност принудителното събиране на вземания, в писмена форма и съдържа посочените в чл. 59, ал. 2 от АПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, реквизити. Самият изричен отказ за прекратяване на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на описаното публично вземане, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е мотивирано, като в мотивите органът е посочил както фактическите основания за издаването му, така и правните основания.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на директора на ТД на НАП - С., съдът намира следното:

Вземанията, предмет на процесното изпълнително производство – ДДС, данък върху доходите на физическите лица, здравни и социални осигурителни вноски и глоба, представляват публични вземания, съгласно чл. 162, ал. 2, т.1 и т. 7 от ДОПК. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5/пет/-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 172, ал. 2 от ДОПК е предвидено, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност, съгласно чл. 172, ал. 3 от ДОПК. Като изключим глобата, за останалите публични вземания давността тече по правилата в ДОПК. Няма спор между страните, че най-старото задължение по ЗДДФЛ за период 01.11.2012г до 30.11.2012г. е следвало да се изпълни в срок до 25.12.2012г. поради което давността за него е започнала да тече от 01.01.2013г., съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК и ако няма спиране или прекъсване на давността е следвало да изтече на 31.12.2017г., за период м.12.2012г. плащане е следвало да се направи в срок до 25.01.2013г. и давността започва да тече от 1 януари на следващата година, т.е. 01.01.2014г., съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК и ако няма спиране или прекъсване на давността, е следвало да изтече на 31.12.2018г.

Основният спор е дали с издаването на ПНОМ от 13.08.2015г. е настъпило обстоятелство, имащо значение за спиране или прекъсване на течащата давност. Освен това от съществено значение е и дали с присъединяване на вземания в изпълнителното производство, ПНОМ е произвело действие спрямо впоследствие присъединените.

Неправилно в решението на директора на ТД на НАП – С. е прието, че предприемането на действията за налагане на обезпечителни мерки, описани в решението, има за правна последица, спиране на давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, като посочената норма не съдържа в себе си срок, за който спирането има своето действие. Действително, налагането на обезпечителни мерки, по аргумент от нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, има за последица спиране на давностния срок за събиране на съответното публично вземане. В случая обаче, съдът счита, че

запорът на банкова сметка, наложен с ПНОМ от 13.08.2015г., издаден от публичен изпълнител в ТД на НАП - С., представлява действие по изпълнението, по следните съображения. Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, като в, ал. 2 на чл. 195 е предвидено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане/чл. 195, ал. 3, т. 1 от ДОПК/ или когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание/чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК/. Анализът на посочената нормативна уредба, регламентираща подлежащите на обезпечение вземания, основанията за извършване на обезпечение, компетентния орган и реда за налагане на обезпечението, обуславя извод, че налагане на обезпечителни мерки по чл. 198, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ДОПК е допустимо и след образуването на изпълнителното дело. Доколкото съгласно чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпълнителното дело се образува въз основа на заявление по електронен път до публичния изпълнител от публичния взискател, а в чл. 195, ал. 3, т. 2 от ДОПК е предвидена възможност, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, да бъде извършено обезпечение след получаване на изпълнителното основание, очевидно няма пречка и след образуването на изпълнителното дело да бъдат наложени обезпечителните мерки възбрана или заповед. Но налагането на възбрана или заповед след започването на изпълнителното производство/т.е. след изпращането на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, не представлява действие на публичния изпълнител по обезпечение на установено и изискуемо публично вземане, а действие по принудително изпълнение. Този извод следва от разпоредбата на чл. 221, ал. 4 от ДОПК, съгласно която, в случаите, когато не са наложени обезпечителни мерки /очевидно се има предвид липсата на наложени обезпечителни мерки до започването на изпълнителното производство по см. на чл. 221, ал. 1 от ДОПК/, принудителното изпълнение върху вземания на длъжника и върху негови движими и недвижими вещи започва чрез налагането на заповед, съответно чрез вписването на възбрана, с постановление на публичния изпълнител. Следователно налагането на заповед или възбрана в условията на започнало изпълнително производство, винаги има характера на действие по принудително изпълнение.

В случая, заповедта е наложена в хода на образувано изпълнително производство и не е обезпечителна, а изпълнителна заповед представлява действия по принудително изпълнение съгласно чл. 221, ал. 4 от ДОПК. Този извод не се променя нито от наименованието на постановлението на публичния изпълнител - "за налагане на обезпечителни мерки", нито от посоченото правно основание за тяхното издаване - чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3/респ. чл. 202, ал. 1/, във вр. с чл. 195, ал. 1 - 3 от ДОПК/, нито от обстоятелството, че правното действие на заповедта като обезпечителна мярка/чл. 206 от ДОПК/ е еднакво с правното действие на заповедта като действие по принудителното изпълнение - наложеният заповед след започването на изпълнителното производство е действия по принудително

изпълнение по смисъла на чл. 215, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ДОПК. Поради това, в случая наложения запор нямам сочения в обжалваното решение правен ефект на спираща давността обезпечителна мярка по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

По отношение на възражението на жалбоподателя, че не е уведомен за ПНОМ и към момента на издаването му и налагането му, следва да се има предвид, че запорът се счита за наложен с получаване на запорното съобщение Връчването на ПНОМ или на запорното съобщение на длъжника няма отношение към действието на запора, който се счита наложен с получаване на запорното съобщение от банката. В този смисъл и запорът е изпълнителен способ, който прекъсва давността.

Съдът намира, че давността е била прекъсната с налагане на запор въз основа на ПНОМ от 13.08.2015т., от деня на връчване на запорното съобщение в банката на основание чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 215, ал. 1, т. 1 от ДОПК. Оттогава е започнала да тече нова 5 годшна давност. От същия момент е прекъсната давността и за задълженията, присъединени с разпореждане от 2016г., по аргумент от чл.217, ал.4 от ДОПК.

Що се отнася до приложените разпореждания за изпълнение на запорно съобщение, адресирани до банката в която е наложен първоначалният запор, съдът намира, че същите няма самостоятелен правен ефект, предвид нормата на чл. 202, ал. 1, предл.I/първо/ от ДОПК, която регламентира, че запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката, а съгласно предл.II/второ/ на същата, ал. 1, подлежат на запор всички видове банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление от длъжника. В случая, след като запорното съобщение е получено в тази банка на датата 17.08.2015 г., то е ясно, че запорът е наложен и посочената банкова сметка, която е без авоар, е блокирана до размера на запора срещу евентуални бъдещи постъпления и не е необходимо издаването и съответно изпращането до банката на каквото и да е последващо "разпореждане за изпълнение на запорно съобщение". Издаването на такова "разпореждане за изпълнение на запорно съобщение" от публичен изпълнител не е регламентирано в разпоредбите на ДОПК - нито в Глава 24 на ДОПК, наименована "Обезпечения" на ДОПК, нито в Глава 25, наименована "Принудително изпълнение", на същия кодекс. Предвид горното съдът намира, че издаването и изпращането до банката на това "разпореждане за изпълнение на запорно съобщение" е действие, което може да извършва публичния изпълнител, но което няма характера на ново и самостоятелно "действие по принудително изпълнение" и което отново да прекъсва давността на собствено основание, т.к. насочването на изпълнението чрез налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в същата тази банка, вече е било извършено с Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и изпратеното в негово изпълнение и получено в същата банка, запорно

съобщение.

Наред с горното, с исканите да бъдат отписани задължения е налице и глоба, за която се прилагат други правила и по кратка изпълнителска давност по ЗАНН. В мотивите на Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. по Т.дело № 3/2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС е възприето, че след като се налага прилагане по аналогия и то във връзка с наказание, това означава, че приложение ще намери чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН и новата давност, която започва да тече след прекъсване на давността поради предприемане на действия по изпълнение на административното наказание, ще е отново две години.

Предвид изложеното по горе, съдът счита, че нито публичният изпълнител в разпореждането си за отказ, нито ответникът в решението си, правилно е възприел правно значимите за изтичането на давността факти и обстоятелства и съответно е достигнал до необоснован извод, че към момента на подаване от жалбоподателя възражението за изтекла давност, поради спирането ѝ не е изтекъл давностен срок за нито едно от задълженията, вместо да извърши проверка, след прекъсването на давността със запорното съобщение, връчено на 17.08.2015г. изтекла ли е новата 5 годишна давност. При липса на други данни по делото за валидни действия по спиране и прекъсване на давността за част от задълженията по изпълнителното дело с падеж преди 17.08.2015г., давността би следвало да е изтекла на 17.08.2020г., но това следва да се съобрази от публичния изпълнител при правилно прилагане на закона и проверка на релевантните факти и обстоятелства по теченето на сроковете.

Преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението за давност на жалбоподателя, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение. Следва да се вземе предвид, че се касае за прекъсване на 17.08.2015г. давността за задълженията по изпълнително дело № 22150026271/2015г., като се съобразят изтеклите срокове към датата на новото произнасяне. При съобразяване указанията по тълкуването на закона следва да се изчислят наново теклите срокове и в случай, че за част от задълженията са изтекли, следва да се посочат за отписване.

От страна на жалбоподателя са претендирани разноски, като такива са сторени за заплащане на държавна такса 50 лв. и за адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, платени в брой 1000 лв. Предвид направеното възражение за прекомерност от ответника и предвидения в Наредба № 1/2004г. минимум за този вид производства, намира, че следва да определи възстановяване на разноски за възнаграждението за сумата от 500 лв.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 268, ал. 2, във вр. с, ал. 1 от ДОПК и чл.161, ал.1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-261/27.07.2020г. на директора на ТД на НАП-С..

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх.№ С200022-137-0006028/07.07.2020г. на

публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП – С. за ново произнасяне по Възражение вх.№ 02-53-00-166/01.07.2020г., подадено от [фирма], при спазване на дадените в мотивите към настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТД на НАП – С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 550 лв. (петстотин и петдесет лева).

Решението, съгласно чл. 268, ал. 2 от ДОПК, е окончателно.

СЪДИЯ: